

den høitærede Minister, som dog har gjort os Uret; thi naar vi blot kunne faae Ret overfor den høitærede Minister, saa have vi, hvad vi behøve. Jeg vil indrømme, at vore Traditioner fra tidligere Finantsbestyrelser gaa ikke i den Retning, som den citerede Uttring af den engelske Statsmand antydede. Vi have fra Fortiden arvet, fra vor tidligere Finantsbestyrelse, lige fra vort konstitutionelle Livs første Begyndelse, en Stræben fra Regjeringens Side efter at faae bevilget jaa Meget som muligt af Rigsdagen, og som følge deraf en modstaende Stræben fra Rigsdagens Flertal og navnlig fra dette Things Flertals Side efter at holde Bevillingerne nede. At dette er saaledes, kan nu ikke udelukkende tilskrives den høitærede Finantsminister, men ikke desto mindre har han sin store Skyld i, at vi ikke ere saa paaholdende, som vi burde være, og det ligger naturligvis simpelthen i de Forhold, hvorunder vi leve. Naar man ellers i Livet enten har private Midler at raade over eller Midler at bestyre for Andre, og saa negter sig en Udgift og sparer en Udgift, saa ere de Penge sparede, og de Penge blive ikke tagne ud af Kassen. Men hvorledes skulle vi stille os her? Hvis vi nemlig her negte et Beløb, som forlanges paa Finantsloven, saa spares de Penge paa ingen Maade. Naar nemlig Statsregnskabet kommer til at foreligge, saa ere de ikke sparede. Have vi f. Ex. negtet 10,000 Kr., saa ere de 10,000 Kr. brugte til andre Diemed, som vi Intet have bevilget til. Deri ligger den store Kræftstade, som jeg vil sige, at Finantsudvalgets Afgjørelse lider under, nemlig, at man ikke kommer til Besparelsens reelle Maal, at beholde Pengene til nyttige Diemed. Vi sige virkelig ikke Nei, ja jeg vil endog saa sige, at vi sige meget for meget Ja. Det høitærede Medlem for Viborg (Klein) jaagde i Gaar, at den konstitutionelle Strid dreiede sig om Grændserne for Neiretten. Ja, men Herregud, vi sige jo aldrig Nei (Latter) eller næsten aldrig Nei. Hvor ofte har ikke selve det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 3die Valgkreds (Dinesen) rystet paa sit ærbørdige Hoved i Finantsudvalget over de store Bevillinger, man der er gaaet ind paa. Naar han vil lægge Haanden paa Hjertet, vil han som gammelt erfarent Medlem i Finantsudvalget vistnok indrømme mig, at der intet Ord er, som vi i Finantsudvalget har vanskeliggere ved at faae udtalt end netop Nei. Vi sige Ja til Alt, og saa siger man nu til os her, at vi misbruge vor Neiret, og at det, der gjør, at vi ikke faae vore konstitutionelle Fordringer fyldestgjorte, er, at vi sige for meget Nei.

Nei, vi skulle sige en hel Del mere Nei, end vi hidtil have gjort, saa tror jeg, at vi i visse Punkter kunne træffe nærmere Overenskomst med det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 3die Valgkreds og dem, som nærmest følge ham. Men hvorledes skulle vi da komme til en Forstaelse med det ærede Medlem? Det ærede Medlem, som jeg nævnte før, sagde i Gaar, at vi skulle søge at komme til en nærmere Forstaelse, han tilføiede, at han syntes at kunne se Tegnet i Luften — jeg erindrer ikke tydelig, hvilke Ord han brugte — paa, at der var nogen Tilnærmelse, og han mente, at det ved nogen Smødekommun fra vor Side kunde føre til en Forstaelse. Jeg troer oprigtig talt ikke — jeg haaber, at det maa lykkes mig her ikke at tale som Partimand — at det er fra vor Side, at Indrømmelsen og Smødekommun for Diebliffet skal vides. Man bestylder os for, at vi staa splittede, for, at der er forskjellige Partier, forskellige Grupper indenfor Venstre. Men vi vide saa sikkert som Noget, at skøndt det ikke kommer frem i Bladene, og skøndt det ikke kommer frem paa de offentlige Møder, er der dog en indre Forskjel i Høire, som maaste er antydet ved det ærede Medlems Udtalelser, der muligvis kan føre til Forstaelse. Men det sker ikke ad den Vej, at vi gjøre Indrømmelser, men derved, at der vides os Smødekommun fra den anden Side. Det udtales som jagt ikke paa Møderne, og det staaar ikke i Bladene, men der er ikke noget Medlem her i denne Sal, der i det hele taget staaar i Berøring med Mænd af forskellige Kredse, der høre til et andet politisk Parti, uden at han med Bestemthed veed, at der indenfor Høire findes et stort Antal Mennesker, som kun med Nød og med Tvang paa deres Overbevisning ved hvert Valg afgive deres Stemmer paa de Kandidater, der repræsenterer den Høirepolitik, der for Diebliffet findes i Landet. Det er en Hverdagsoplevelse at tale med Høiremænd, der erklære, at de ante Kjøbenhavns Befæstning for noget af det Uforfarligste, for noget af det Urigtigste, der nogensinde er foretaget her i Landet; det er hyppigt at tale med Høiremænd, der ikke paa nogen Maade vil give den Soldpolitik, som det for Diebliffet synes, at Regjeringen vil følge for Fremtiden. Men naar man saa taler med disse Mænd og spørger dem: hvorfor stemme I da med dette Ministerium, naar I misbillige dets betydeligste Handlinger, hvorfor stemme I saa stadigt paa det, ja, saa blive de En Svaret skyldig. Vi have en Gang hørt den Uttring her i Salen — den blev enten fremfat af det ærede Medlem, der i sin Tid var